

ת"פ 16399/05/16 - מדינת ישראל נגד שי חן

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 16399-05-16 מדינת ישראל נ' שי חן

12.2.2017

לפני השופט יצחק כהן, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד גב' טל גרשון פמח"פ

נגד

שי חן (בן שבתאי)

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד שלומי שרון

גזר דין

א. רקע

1. בעקבות הסדר טיעון שנעשה בין הצדדים, הוגש נגד הנאשם כתב אישום מתוקן (סומן ה"ט/1"), והנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. בין הצדדים לא נעשה הסדר לעניין העונש, ונקבע ביניהם שהטיעון בעניין זה יהיה חופשי. עוד הוסכם שבגזר הדין יקבע בית המשפט סכום הפיצוי שעל הנאשם לשלם למתלונן.

ב. כתב האישום

2. כתב האישום מתייחס לאירוע שאירע בתאריך 19.4.2016. באותה עת הנאשם נהג במכונית שבבעלות אביו ע"ה, והגיע לצומת הכניסה לשכונת צור שלום שבקרית ביאליק. באותה עת המתלונן, יליד שנת 1968, מכר ספרי תהילים בצומת. המתלונן ניגש למכונית בה נהג הנאשם והקיש על חלונה, אך הנאשם סימן לו בידו שילך מהמקום ויעזוב אותו. המתלונן שאל את הנאשם מדוע הוא אומר לו ללכת מהמקום, ובתגובה הנאשם פתח את דלת המכונית והוציא את רגלו כדי לצאת מהמכונית. ואולם, אדם שנסע עם הנאשם במכונית מנע ממנו לצאת מהמכונית, ואז הנאשם אמר למתלונן: "אני הולך להוריד את אבא שלי ואני חוזר

ואתה לא מכיר מי אני". בתשובה השיב לו המתלונן: "מיליון כמוך אומרים ולא חוזרים", אך הנאשם השיב לו כי ישוב.

כחצי שעה לאחר מכן, הנאשם שב למקום במכונית. הנאשם יצא מהמכונית, כשהוא אוחז במוט מתכת גדול, כדי לתקוף את המתלונן, וקרא לעבר המתלונן: "בוא גבר בוא". המתלונן אשר לא הבחין במוט התקרב אל הנאשם, ואז הנאשם הכה אותו במוט, והמשיך להכותו גם לאחר שהמתלונן נפל ארצה. המתלונן צעק והתחנן שהנאשם יפסיק, אך הנאשם המשיך להכותו במוט מכות חזקות ברגליו, וחדל מכך רק לאחר שאנשים החלו להתקרב למקום.

3. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמה למתלונן חבלה חמורה, והיא שבר "מידשאפט" פתוח של עצמות הטיביה והפיבולה בשוק רגל שמאל, ופצע של 1 ס"מ עם עצם בולטת החוצה. המתלונן הובהל לבית החולים רמב"ם שם עבר ניתוח שחזור וקיבוע פנימי של השבר בעזרת מסמר. המתלונן אושפז בבית החולים עד לתאריך 24.4.2016, ולאחר שחרורו מבית החולים נותר מרותק למיטתו והוא מתקשה בהליכה.

4. על רקע העובדות המפורטות בכתב האישום, בהן, כאמור, הנאשם הודה, הואשם הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

(א) גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, בנסיבות המפורטות בסעיף 335(א)(1) לחוק העונשין ("כשהעבריין נושא נשק חם או קר").

(ב) איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. תסקיר בדבר מצבו של נפגע העבירה

5. במסגרת הסדר הטיעון, באי כוח הצדדים הסכימו שיוגש תסקיר בדבר מצבו של המתלונן. התסקיר שנערך מתאר את מצבו של המתלונן ואת נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, ואת הפגיעה הפיזית הקשה שנגרמה לו, לצד פגיעה נפשית שהיא עצמה לא קלה, במיוחד לאור הרקע האישי שתואר בתסקיר. עולה מהתסקיר, שהפגיעה הפיזית במתלונן הייתה כה קשה, עד כי הוא מתקשה להתנייד, וברוב הזמן הוא מרותק למיטתו, ואשתו ובתו הן שסועדות אותו, לאחר שגם חבריו ניתקו את קשריהם עמו. מתוך התסקיר אביא את הדברים הבאים:

"לסיכום, פגשנו גבר מבוגר אשר לאורך שנות חייו התמודד עם ההשלכות של התמכרותו

לסמים, אולם למרות קיומם של משאבים מצומצמים הוא הצליח לעמוד בחלק מהמשימות שהציב לעצמו, ובהן הקמת משפחה נורמטיבית ויציבה, וניסיונות להשלים פרנסה באופן עצמאי. הפגיעה האכזרית בו דלדלה את מעט המשאבים שעמדו לרשותו, הנציחה את חווייתו כקורבן, ומקשה עליו כיום להיעזר במענה טיפולי לעיבוד חווייתו הטראומטית והתחלה של תהליך טיפולי."

ד. תסקיר המבחן

6. לאחר מתן הכרעת הדין, נעתרתי לבקשת בא כוח הנאשם, והורתי להכין תסקיר מבחן בעניינו של הנאשם.

7. בתסקיר שהוגש סקרה קצינת המבחן את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם. יצוין כי מאז שוחרר הנאשם ממעצרו הוא שוהה במעצר בית בבית אחותו, ובמהלך זמן זה הוא שולב בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן. קצינת המבחן ציינה, כי הנאשם "הביע חרטה מילולית" והפגין אמפטיה למתלונן ואף הביע רצון לבקש ממנו סליחה. קצינת המבחן אף ציינה, כי נעשה ניסיון לקיים הליך "צדק מאחה", אך בסופו של דבר הנאשם נמצא לא מתאים להליך שכזה, כיוון שעלתה שאלת אמינות ביחס לדברים שהנאשם מסר. לדעת קצינת המבחן בעת משבר הנאשם "מתקשה לגלות איפוק ומודעות עצמית למצבו", ועוד הוסיפה קצינת המבחן, כי "קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה מצדו, בדרגת חומרה גבוהה".

8. על רקע הנסיבות שפורטו בתסקיר המבחן, מצאה קצינת המבחן שלא לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, אשר תסייע בהפחתת הסיכון להישנות ביצוע עבירות אלימות על ידו.

ה. עבר פלילי

9. לחובת הנאשם שתי הרשעות פליליות קודמות. ההרשעה הראשונה היא מתאריך 24.2.2004, בעבירות אלימות, בעטייה נדון הנאשם ל- 7 חודשי מאסר על תנאי. ההרשעה השניה היא מתאריך 13.7.2004, בה הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירה של גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. באותו מקרה הנאשם דקר אדם מספר דקירות בבטן, בבית החזה ובעצם השכם. בהליך שהתקיים הוטל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה בת 31 חודשים, אך הן הנאשם והן המדינה ערערו על גזר הדין לפני בית המשפט העליון. בפסק הדין שניתן בבית המשפט העליון (ע"פ 6885/04 מתאריך 10.2.2005) דחה בית המשפט העליון את ערעור הנאשם וקיבל את ערעור המדינה. בית המשפט העליון החמיר את עונשו של הנאשם, והעמיד אותו על 5 שנות מאסר, מתוכן 4 שנים לריצוי בפועל ושנת מאסר על תנאי.

ו. עדי אופי ודברי הנאשם

10. מטעם הנאשם העידו לפני אמו הקשישה ואחותו. נשים אלה הותירו רושם חיובי ביותר. אמו של הנאשם הביעה צער על מה שבנה עולל למתלון, ואמרה כי תקיפת המתלון על ידי בנה הייתה מעשה לא ראוי לחלוטין. אם הנאשם הוסיפה ומסרה, כי לפני מספר שנים שכלה את בנה הבכור, ולפני שבעה חודשים (בתאריך 6.6.2016) נפטר עליה בעלה. אמו של הנאשם הוסיפה וספרה בבכי, כי לאור מצבה הבריאותית היא אינה מסוגלת לדאוג לעצמה, והנאשם הוא זה שדואג לצרכיה. עוד אמרה אמו של הנאשם, כי לאחר שהנאשם סיים לרצות את עונש המאסר, בעקבות ההרשעה הקודמת, המשפחה דאגה לו ושיקמה אותו, והוא עבד בטבריה בחנות למכירת ממתקים. לדעת אמו של הנאשם, גם עתה היא תצליח לשקמו להבטיח את התנהגותו התקינה בעתיד.

11. אחותו של הנאשם, בביתה מתגורר עתה הנאשם בעקבות שחרורו לחלופת מעצר, חזרה למעשה על דברי האם, ואף היא סיפרה על כך שהנאשם שוקם בטבריה, ולאחר מכן עבר לחיפה כדי לתמוך בהורים. לדעת אחותו של הנאשם, גם במקרה זה היא בטוחה שניתן יהי לשקם את הנאשם, ולהבטיח את התנהגותו. אחות הנאשם הוסיפה, כי המשפחה מקווה שהנאשם יישא אישה ויקים משפחה.

12. הנאשם בדבריו הביע צער על הפגיעה שפגע במתלון ובבני משפחתו, והודה בכך שטעה טעות קשה.

ז. תמצית טענות הצדדים

13. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת התקיפה, שהייתה כרוכה בתכנון ובהכנה. הנאשם, כזכור חזר לצומת בה המתלון מכר ספרי תהילים, כשהוא מצויד במוט, וזאת מתוך כוונה לתקוף את המתלון על דברים שלדעת הנאשם פגעו בכבודו חצי שעה קודם לכן. בשים לב לנסיבות החמורות האופפות את מעשיו של הנאשם, ולכך שהעונש המרבי הקבוע לעבירה שהנאשם ביצע, סבורה באת כוח המאשימה, כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 עד 7 שנות מאסר לריצוי בפועל, ובנוסף לכך יש להטיל על הנאשם מאסר על תנאי וחובה לשלם פיצוי למתלון.

14. לעומת באת כוח המאשימה, טען בא כוח הנאשם, כי חרף חומרת מעשיו של הנאשם יש להביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זאת את פטירתו של האב מכשל לבבי, כשל שלדעת המשפחה הוא למעשה שברון לב, שמקורו בצער של האב על מעשי בנו. בא כוח הנאשם ציין, כי הנאשם שירת שירות צבאי מלא והודה בעבירות המיוחסות לו בהזדמנות הראשונה ובכך חסך את הזמן השיפוטי הכרוך בניהול המשפט, ובמיוחד חסך מהמתלון את הצורך להתייצב ולמסור עדות במשפט. בא כוח הנאשם הוסיף, כי

מאז הנאשם שוחרר ממאסרו, בעקבות הרשעתו הקודמת, הנאשם לא עבר עבירה פלילית. לדעת בא כוח הנאשם, מתחם העונש ההולם נע בין 12 חודשי מאסר ועד 40 חודשי מאסר, ויש להביא בחשבון את סיכויי השיקום של הנאשם.

ה. ריבוי עבירות

15. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בביצוע שתי עבירות. תחילה ביצע הנאשם עבירת איומים, ובחלוף כחצי שעה ביצע את עבירת האלימות. באי כוח הצדדים לא הבחינו בין שתי העבירות, וטענו למתחם עונש הולם אחד ביחס לשתי העבירות גם יחד. בנסיבות המקרה, הנני סבור שיש לראות את שתי העבירות כאירוע אחד, ולקבוע מתחם עונש הולם אחד לשתי העבירות גם יחד.

ט. מתחם העונש ההולם

16. העיקרון המנחה בקביעת "מתחם העונש ההולם" הוא "עיקרון ההלימה". על פי עיקרון זה יש לקיים יחס הולם בין חומרת המעשה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם, מחד גיסא, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, מאידך גיסא. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב במידת הפגיעה בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, ובמידת הענישה הנהוגה בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה על ידי הנאשם. בשלב זה בית המשפט אינו מתייחס לנסיבותיו האישיות של הנאשם, שכן השלב בו בית המשפט מתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, יהיה השלב בו יבוא בית המשפט לקבוע את עונשו של הנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם.

17. בסעיף 40ט' לחוק העונשין פורטו שיקולים שונים, שאינם מהווים רשימה סגורה, שעל בית המשפט להתחשב בהם, ככל שבית המשפט סבור שהם משפיעים על חומרת המעשה ועל אשמו של הנאשם. בהתייחס לעניין שלפני, יש להביא בחשבון, בין היתר, את הנזק הכבד, הן הפיזי והן הנפשי, שנגרם למתלונן ואת ההשפעה הקשה על אורח חייו העכשווי, וככל הנראה גם העתיד. כמו כן יש להביא בחשבון את התכנון וההכנה שקדמו לביצוע העבירה. עוד יש להביא בחשבון את מידת האלימות שהנאשם הפגין ואת אכזריותו כלפי המתלונן, והכל בשל כך, שהנאשם פרש את דבריו של המתלונן כדברים שפגעו בכבודו.

18. לא בכדי קבע המחוקק, כי העונש המרבי לעבירת התקיפה שביצע הנאשם, יעמוד על 14 שנות מאסר. עונש זה נועד לבטא את החומרה שהמחוקק מייחס לפגיעה בגופו של אדם באמצעות נשק קר, ומוט המתכת בו עשה הנאשם שימוש הוא בהחלט נשק קר. בע"פ 4631/13 מדינת ישראל נ' כרים (פורסם במאגר "נבו" - 25.2.2014), נדון עניינם של שני המשיבים שהורשעו בעבירה לפי סעיף 333 לחוק

העונשין, בנסיבות המפורטות בסעיף 335(א)(1), לאחר שבמהלך תגרה תקפו את המתלון במקלות. בית המשפט העליון מצא, שאין מקום להתערב מתחם העונש ההולם שנקבע בין 18 חודשים ועד 5 שנים, ובסעיף 23 לפסק הדין קבע:

"בית משפט זה עמד פעמים רבות על חומרתן של עבירות אלימות המתבצעות על ידי מי שמבקש לפתור סכסוכים בכוח הזרוע ובמיוחד באמצעות נשק קר ועל הצורך בענישה משמעותית שתהווה גמול הולם לאינטרסים החשובים הנפגעים במקרים מסוג זה [ראו למשל: ע"פ 7360/13 טאהא נ' מדינת ישראל (13.1.2014), פסקה 8 והאסמכתאות המופיעות שם]. עמדה עקרונית זו היא שהובילה את בית משפט זה להחמיר בעונשו של מי שתקף אחר באכזריות באמצעות מקל ולהעמידו על 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל במקרה המתאים לכך [ראו: ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוני (3.8.2010)]. בענייננו, שקל בית המשפט המחוזי את שיקולי הגמול וההרתעה בבואו לקבוע מתחם ענישה הולם בנסיבות ביצוע העבירה ובשל כך איננו סבורים כי שגה כשקבע כי מתחם הענישה ההולם בנסיבות המקרה שלפנינו נע בין 18 חודשי מאסר לבין חמש שנות מאסר לריצוי בפועל."

אציין, כי באותו מקרה אישר בית המשפט העליון את גזר הדין שניתן בבית המשפט המחוזי, לפיו אחד מהנאשמים נדון ל- 28 חודשי מאסר בפועל, והשני נדון ל- 40 חודשי מאסר בפועל.

19. מתוך שלל פסקי הדין שניתנו בעבירות בהן הורשע הנאשם, אביא להלן עוד מספר דוגמאות:

(א) בע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגר "נבו" - 27.10.2011) נדון ערעורו של המערער, שבשל ויכוח עם המתלון "בשל עניין של מה בכך", חבט בפניו של המתלון באמצעות קסדת האופנוע שלו. המתלון איבד את הכרתו ונגרמו לו שבירים בפנים, והוא הובהל לבית החולים. למערער לא היה עבר פלילי, ולזכותו נזקפה העובדה, שהמתלון היה זה שבא לעברו כדי להתעמת עימו מילולית. בית המשפט המחוזי דן את המערער ל- 3 שנות מאסר לריצוי בפועל ולשנתיים מאסר על תנאי, וכן חייב את המערער לשלם למתלון פיצוי בסך ₪ 2,500. בית המשפט העליון דחה את ערעורו של המערער על חומרת העונש.

(ב) בע"פ 6484/14 תלחמי נ' מדינת ישראל (פורסם במאגר "נבו" - 6.12.2015), נדון ערעורו של המערער, שהורשע בביצוע עבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין. באותו מקרה, ובעקבו ויכוח שהיה למערער עם המתלון, הרים המערער "מוט מתכתי זוויתי עם קצוות מושחזים מהרצפה" והטיח אותו לעבר ראשו של המתלון. המתלון גונן על ראשו בידיו, וכתוצאה מפגיעת המוט נחבל בידו השמאלית, ונגרם לו פצע חתך במרווח שבין האגודל לאצבע, וכן נפגעו הגיד והעצב של האגודל ביד ימין. המתלון אושפז בבית חולים ועבר ניתוח בהרדמה מלאה. בית המשפט המחוזי קבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 15

חודשי מאסר ל- 42 חודשי מאסר, ולעניין זה קבע בית המשפט העליון, כי "בנסיבות העניין לא חרג בית המשפט בקבעו את מתחם העונש הראוי מהענישה המקובלת בנסיבות דומות, ואף בתוך המתחם לא החמיר עם המערער יתר על המידה". בבית המשפט המחוזי המערער נדון ל- 21 חודשי מאסר בפועל ו- 15 חודשי מאסר על תנאי, וכן חויב המערער לשלם למתלון פיצוי בסך 30,000 ₪. הערעור על גזר דין זה נדחה, ויצוין, כי באותו מקרה למערער לא היה עבר פלילי והוא לא הורשע בעבירת איומים בנוסף לעבירת האלימות.

(ג) בע"פ 5135/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגר "נבו" - 13.1.2014), נדון עניינו של מערער, שהורשע, בעקבות הסדר טיעון, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, בצירוף סעיף 335(א)(1). בפסק הדין שניתן בערעור תואר המעשה שעשה המערער: "בעוד המתלון שכוב על הרצפה החלו המערער ואחיו להכות את המתלון בראשו ובכל חלקי גופו בחוזקה בצוותא חדא באמצעות הכלים בהם הצטיידו". בעקבות מעשיהם של המערער ואחיו נגרמו למתלון חבלות. המתלון איבד את ההכרה ודם רב ניגר מפניו ונגרמו לו המטומות ושברים בכל חלקי גופו. בפסק הדין בבית המשפט המחוזי, המערער נדון ל- 3 שנות מאסר לריצוי בפועל ול- 24 חודשי מאסר מותנה למשך שלוש שנים. הערעור על גזר הדין נדחה.

(ד) בע"פ 8711/09 יאסין נגד מדינת ישראל (פורסם במאגר "נבו" - 28.6.2010), בית המשפט העליון דחה ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, בו הורשע המערער בעבירה לפי סעיף 333 בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין. באותו מקרה המערער דקר אדם בסכין, וטענתו להגנת עצמית נדחתה. בפסק הדין שניתן בבית המשפט המחוזי, שכאמור, הערעור עליו נדחה, המערער נדון ל- 33 חודשי מאסר בפועל ושנתיים מאסר על תנאי.

(ה) בע"פ 8151/10 נידם נ' מדינת ישראל (פורסם במאגר "נבו" - 7.9.2011), נדון עניינו של מערער, שדקר את המתלון בסכין. בפסק הדין נקבע, כי בין המערער והמתלון פרץ ויכוח בעקבותיו עזב המערער את המקום. ואולם, לאחר מספר דקות שב המערער למקום כשהוא מצויד בסכין. המתלון נמלט לתוך חנות, אך המערער שכנע אותו לצאת, וכשיצא, דקר אותו בסכין בירכו ובגבו. בבית המשפט המחוזי נדון המערער ל- 42 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ול- 18 חודשים מאסר על-תנאי. כמו כן חויב המערער לפצות את המתלון בסכום של 2,000 ₪. הערעור דחה בית המשפט העליון את ערעורו של המערער על חומרת העונש.

19. סקירת הפסיקה המתייחסת לעבירת האלימות שהנאשם הורשע בביצועה מלמדת, כי טווח הענישה בעבירה שהנאשם הורשע בביצועה הוא טווח רחב. עם זאת, ניתן לקבוע, שברוב המקרים, העונשים שהוטלו על הנאשמים שהורשעו בעבירה זו, נעו בין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל ועד 5 שנות מאסר.

20. ככל שהדברים אמורים בנסיבות העבירה שלפני, הנני סבור שיהיה זה נכון לקבוע, שמתחם העונש ההולם נע בין שנתיים מאסר לריצוי בפועל ועד חמש שנים לריצוי בפועל. מתחם זה נקבע בין היתר לאור העובדה, שהנאשם עזב את המקום לאחר העימות המילולי הראשון עם המתלונן, במסגרתו ביקש לרדת ממכוניתו אך האדם שנסע עימו מנע זאת ממנו, ולאחר מכן שב המערער למקום, כשהוא מצוייד במוט, והכה את המתלונן באכזריות עד ששבר את עצמותיו. המתלונן, שמלכתחילה היה כלי שבור, הפך בעקבות תקיפתו על ידי הנאשם לשבר כלי.

י. סטייה ממתחם העונש ההולם

21. על פי סעיף 40ד(א) לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם שנקבע, מקום בו קיים סיכוי לשיקומו של הנאשם. עם זאת, מקום בו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הם בעלי חומרה יתרה, אין לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם, אפילו השתקם הנאשם או שיש סיכוי של ממש שישתקם.

22. תסקיר המבחן שנעשה בעניינו של הנאשם, אינו מצביע על אמצעי טיפול או שיקום שיש מקום לנקוט בהם, וקצינת המבחן ציינה, כי "אם הנאשם יביע נכונות לכך", ניתן יהיה לבחון את האפשרות לשלבו בתהליך טיפולי בתקופת מאסרו. כאמור, הנאשם כבר ריצה עונש מאסר בעבר, ועל פי תסקיר המבחן, במהלך מאסר השתלב הנאשם במחלקה טיפולית שיקומית, אך לדעת קצינת המבחן הוא "התקשה להשתמש בכלים שניתנו לו".

23. לאור חומרת הפגיעה במתלונן, כמו גם התכנון וההכנה שהיו כרוכים בביצוע העבירה והאכזריות שהפגין הנאשם כלפי המתלונן, הנני סבור שאין מקום לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם.

י"א. קביעת העונש

24. בכיים של הנאשם ואמו נגעו לליבי. ואולם, להבדיל מהנאשם ומקרובי משפחתו, שנכחו באולם בית המשפט, המתלונן לא נכח בו, ואת בכיו לא ניתן היה לשמוע. גם אם לא שמעתי את בכיו של המתלונן אין להתעלם ממנו. דבריו של המתלונן, וכאבו, תוארו בתסקיר נפגע העבירה שהונח על שולחני. תסקיר זה מלמד על כך, שבעקבות תקיפתו האכזרית בידי הנאשם, נגרמה למתלונן פגיעה פיזית קשה, וכן נגרמה לו פגיעה נפשית, קשה אף היא. מתסקיר נפגע העבירה עולה, שהתקיפה הברוטלית והאכזרית שהנאשם תקף את המתלונן, גרמה למתלונן נזק כבד ושינתה את אורח חייו, אשר על רקע נסיבותיו האישיות הקשות, ניסה לפני האירוע לשרוד ולקיים את משפחתו בדוחק, ממכירת ספרי תהילים בצמתי כבישים, ולאחר האירוע אין

הוא יוצא את פתח ביתו.

25. לחובת הנאשם יש להביא את חומרת המעשה, לרבות התכנון שקדם לו והאכזריות שהייתה כרוכה בו, וכן את חומרת הפגיעה במתלונן. אלה הובאו על ידי בחשבון בעת שקבעתי את מתחם העונש ההולם. עוד יש להביא לחובת הנאשם, את הרשעתו הקודמת, בעטיה נדון ל- 4 שנות מאסר, ואת התרשמות קצינת המבחן, הסבורה שקיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה מצדו של הנאשם בעתיד, בדרגת חומרה גבוהה.

לזכות הנאשם יש להביא את הבעת הצער והחרטה, הבאים לידי ביטוי, בין היתר, בהודאתו ובנטילת האחריות מייד בתחילת ההליך. כמו כן יש להביא לזכות את הנאשם את תמיכתו באמו הקשישה, אשר נותרה ללא תמיכה בעקבות פטירת בעלה לפני חודשים ספורים.

26. גם בהתחשב בנסיבותיו האישיות המקלות של הנאשם, הנאשם לא השאיר בידי מרחב לתמרן בו. כזכור, בעקבות מעשה תקיפה שהנאשם הורשע בביצוע בשנת 2005, הנאשם נדון ל- 4 (ארבע) שנות מאסר על ידי בית המשפט העליון. מתברר עתה, שהעונש שהוטל על הנאשם בעבר לא גרם לו להפיק את הלקח המתאים, ועוד מתברר, שהנאשם אף לא השכיל לעשות שימוש בכלים שהוקנו לו במחלקה הטיפולית שיקומית בה השתלב בתקופת מאסרו הקודמת.

27. על כן, לאחר ששקלתי את כל הנסיבות הצריכות לעניין, הנני סבור כי יש לדון את הנאשם למאסר בפועל לתקופה בת 4 (שנים), ולצדה מאסר על תנאי וחובה לפצות את המתלונן.

י"ב. סוף דבר

28. **אשר על כל האמור לעיל, הנני מחליט כדלקמן:**

(א) הנני דן את הנאשם ל- 5.5 (חמש וחצי) שנות מאסר, מתוכן ירצה הנאשם 4 (ארבע) שנים בפועל, והיתר (שנה וחצי) ירצה הנאשם על תנאי, והתנאי הוא שבמשך 3 (שלוש) שנים לא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע כלפי גופו של אדם.

(ב) כמו כן הנני דן את הנאשם ל- 6 (שישה) חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שבמשך שנתיים לא יעבור הנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

(ג) מתקופת המאסר שעל הנאשם לרצות בפועל, על פי האמור בסעיף קטן (א) שלעיל, תנוכה התקופה בה הנאשם היה נתון במעצר (מיום 25.4.2016 ועד 7.6.2016).

(ד) הנני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 20,000 ₪.

(ה) על הנאשם להתייצב לריצוי מאסרו ביום ד' 1.3.2017, בבית מעצר קישון, או על פי החלטה אחרת של שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיזן מוקדם, עם ענף אבחון ומיזן בשירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787338.

(ו) עד למועד בו יתחיל הנאשם לרצות את עונש המאסר, יוסיפו לחול עליו כל ההגבלות שנקבעו בעת שחרורו לחלופת המעצר, ללא יוצא מן הכלל.

ניתן היום, ט"ז בשבט, תשע"ז, 12.2.2017, והודע בפומבי.

והודע לנאשם כי הוא זכאי לערער על פסק הדין בתוך 45 ימים מהיום, לפני בית המשפט העליון, בירושלים.

**יצחק כהן, שופט
סגן נשיא**